

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Provisiones Senectutis, Per Tres
Partes Distributæ - In quibus raræ ac penenecessariæ Veritates, cum
omnibus Christi fidelibus, tum potissimùm Gratiarum Cœlestium,
lucrorumque æternorum avidibus, quâ theoreticè, quâ practicè
proponuntur

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066391

Stimulus 4. Dei nostri erga nos Dilectio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45462

ante januam cæli subsistunt; ubi charitas præcipuè fungitur, præcipuè regnat, præcipuè consummatur, & coronatur. Dicentis ergo Domini. *Si diligitis me, mandata mea servate*, sensus & voluntas hæc est: Per hoc mihi dilectionis vestræ perfectionem monstrabitis: si nunquam à charitatis meæ operationibus cessabitis, si semper in studiis charitatis permanebitis, si semper in charitatis exercitiis & proficietis & perseverabitis. Sicut enim ignis in nulla lignorum congerie dicit, sufficit: ita charitas neque inter hujus sæculi irruentia flumina, neque inter futuræ beatitudinis maria excidit.

Stimulus IV.

Dei nostri erga nos dilectio.

Quanta sit Dei nostri erga nos dilectio: primum omnium nobis id prodat & probet canticum dilectionis: ait ergo. *Fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus emulatio. Lampades ejus, lampades ignis atque flammarum. Aqua multæ non potuerunt extinguere charitatem, nec flumina obruent illam. Si dederit homo omnem substantiam domus suæ pro dilectione, quasi nihil despiciet eam.*

Cant. 8. 6.

Exposuit hæc omnia Divinæ super nos dilectionis encomia Christus Deus noster: magnificis exemplis ea illustrans atque confirmans: quale est unum illud. *Sicut Moyses exaltavit serpentem in deserto, ita exaltari oportet Filium hominis, ut omnis qui credit in ipsum non pereat, sed habeat vitam æternam. Sic enim Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam. Non enim Deus misit Filium suum in mundum, ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum. Ecce*

Joan. 3. 14.

K. P. Druzb. Op. VII.

P

quo-

quomodo Salomonem, hic plus quam Salomon, ad unguem interpretatus est, facit verò alibi aliam quoque ejusdem argumenti interpretationem

Joan. 10. v. 10. hujusmodi. *Ego sum Ostium: per me si quis introierit: salvabitur, & ingredietur & egredietur, & pascua inveniet. Ego veni ut oves meae vitam habeant, & abundantius habeant. Ego sum Pastor bonus, & agnosco meas, & cognoscunt me meae. Sicut novit me Pater, & ego agnosco Patrem & animam meam pono pro ovibus meis. Majorem hac dilectionem habet nemo, ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Hæc Dominus Jesus.*

Apostolus autem ipse Paulus. Majorem assignat charitatem in ipso Christo: quippe qui non pro amicis, sed pro impiis, pro peccatoribus, pro inimicis mortuus sit. Probare enim volens

Rom. 5. 5. Apostolus, quia *charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis.* utitur hoc argumento. *Ut quid enim Christus, cum adhuc infirmi essemus secundum tempus pro impiis mortuus est? Vix enim pro justo quis moritur, nam pro bono forsitan quis audeat mori. Commendat autem charitatem suam Deus in nobis, quoniam cum adhuc peccatores essemus, secundum tempus, Christus pro nobis mortuus est. Multò igitur magis nunc justificati in sanguine ipsius, salvi erimus ab ira per ipsum. Si enim cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filii ejus: multo magis reconciliati, salvaverimus in vita ipsius. Hucusque Paulus satis Apostolicè de Divina in nos etiam inimicos dilectione. Nec verò minùs dulce est & grande ad charitatem Dei in nos laudandam ab eodem dictum illud. Deus autem, qui dives est in misericordia, propter nimiam charitatem suam qua dilexit nos, & essemus mortui peccatis, convivificavit nos in Christo*

Eph. 2. 4.

Christo (cujus gratia salvati estis) & conresuscitavit, & confedere fecit in caelestibus in Christo Jesu, ut ostenderet in saeculis supervenientibus abundantes divitias gratiae suae, in Bonitate super nos in Christo Jesu. Supervenientia ista saecula, aspectantia redundantes hasce divitias Gratiae Dei in bonitate super nos in Christo Jesu, & quænam putamus esse, nisi nostra hæc, in quos fines saeculorum devenerunt: & qui in fines saeculorum devenimus?

Sed enim ecce adhuc charitatem Dei Joannes Apostolus commendat nobis, ex ipsis, seu in ipsis nobis, ait enim. *In principio erat Verbum & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum, omnia per ipsum facta sunt. Et Verbum caro factum est & habitavit in nobis.* Quid Majestuosius: quàm in principio esse Verbum, & Verbum esse Deum? quid amorosius, quam Verbum illud, carnem esse factum, & in nobis habitasse? An verò possit luculentius, simul ac nervosius explicari mentibus nostris, hoc totum Dilectionis Dei super nos negotium, quàm explicatum legimus apud Lucam Evangelistam: omnia animæ fideli relinquo in medio ad judicandum. *Ecce duo viri loquebantur cum Christo in monte Thabor, erant autem Moyses & Elias, visi in Majestate, & dicebant Excessum ejus, quem completurus erat in Jerusalem.* quod Salomon vocavit omnem substantiam, hoc plus quam Salomon Exaltationem & Majorem charitatem: quod Paulus nimiam charitatem, & abundantes divitias, quod Joannes verbum carnem. Hoc Lucas, sive cum Moysse Elias dixerunt Excessum ejus. Nimirum brevi, sed totum Dilectionis Divinæ in nos profluvium diluviumque comprehendente verbo usus est, & eo demum processit, ut quo amplius

Joan. 1. 1.
v. 14.

Luc. 9. 30.

pergat nihil supersit. Hic igitur subsistamus: & jam quid à nobis vicissim exigat ista Dei charitas erga nos, iste Excessus dilectionis ejus super nos, quid nos facere jubeat, advertamus, decernamus, exequamur. Neque antea desinamus, quàm vel omnem substantiam domus nostræ exhibeamus pro dilectione: vel nimiâ charitate diligamus, vel excessum charitatis compleamus, quod si nunquam fiet, nunquam ergo dilectio nostra in Deum cesset, nunquam charitas nostra excidat, sed semper crescat, sed semper proficiat, semper & in singula momenta amplius & amplius invalescat, seraphinescat, fecundescat, in omne bonum opus, in omnem charitatis fructum, in omnem Dei voluntatem bonam, beneplacentem, & perfectam. Et his omnibus completis dicent nihilominus omnes animæ nostræ Deo. Amat charitas, amat immensitas Deus. Nos autem vicem rependimus in mensura, in gutta, in stilla.

Stimulus V.

Divini Cordis gustus & expletio.

ABsque injuria Divinæ Majestatis simulque Bonitatis, nequit dubitari, de ejusdem tum desiderio, quo fertur in dilectarum desponsarumque sibi Animarum perfectionem, perfectionisque assequendæ infatigabilem conatum, tum gaudio & gustu cordis ex ejus affectatione atque affecutione. Hæc est enim unica & sola merces, quam Divina Majestas & intendit & exigit, & expectat, & acceptat, à sua rationali creatura, pro suis beneficiis omnibus, quibuscunque earum quamlibet dignatur, ut nempe pro omnibus collatis in se muneribus, sive naturæ sive gratiæ, afferant & offerant ei fructum sanctitatis & perfectio-